

Arrest

nr. 132 031 van 23 oktober 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten van 15 juli 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. GOETHUYS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 januari 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 15 juli 2014 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt :

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 29.01.2014 werd ingediend door:

(..) om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3" van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.'

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- uitkeringsattesten Socialistische Mutualiteiten dd. 29.01.2014 en 04.02.2017 waaruit blijkt dat de referentiepersoon vanaf 18.09.2004 een uitkering ontvangt wegens arbeidsongeschiktheid. De voorgelegde attesten geven een overzicht van de uitbetaalde bedragen sedert 01.01.2013: voor het jaar 2013 komt dit neer op een gemiddeld maandelijks uitkering van €1101,79; in januari 2014 ontving de referentiepersoon €1131,84.

Uit de voorgelegde attesten blijkt echter dat deze bedragen brutobedragen zijn; op basis van de voorgelegde documenten heeft onze dienst dan ook geen duidelijk beeld op het uiteindelijke netto inkomen van de referentiepersoon. Zodoende kan niet beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 1, 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing geen afdoende motivering bevat. Zij stelt dat voor een weigering van het verblijfsrecht de evenredigheidstoets uitgevoerd moet worden. Het feit dat een bepaalde voorwaarde voor gezinshereniging met een Unieburger niet vervuld is bij de aanvraag moet daarbij afgewogen worden tegenover de verblijfsduur, leeftijd, gezondheid, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België, en tegenover de bindingen met het herkomstland.

In casu wordt gesteld dat niet kan worden beoordeeld of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt en dat het aan de betrokkenen toekomt om hun aanvraag te actualiseren. Niettemin besluit men onmiddellijk, zonder betrokkenen toe te laten de aanvraag daadwerkelijk te actualiseren, dat het recht op verblijf aan betrokkene wordt geweigerd.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat de referentiepersoon wel degelijk over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt. De echtgenote van de verzoekende partij beschikte in 2013 gemiddeld over 1101,80 euro per maand aan gewone invaliditeitsuitkering. Dit blijkt o.a. uit haar belastingaangifte van aanslagjaar 2014, betreffende de inkomsten van het jaar 2013. De verzoekende partij verwijst naar de stukken 3 en 4. Dit bedrag wordt niet belast en betreft dus een netto-inkomen. In 2014 beschikte zij tot en met 29 juli 2014 over een gemiddeld maandinkomen uit gewone invaliditeitsuitkering van 1077,94 euro. De verzoekende partij verwijst naar de stukken 5a en 5b. Daarnaast beschikt de referentiepersoon over een maandelijks netto tegemoetkoming van de Zorgkas der Socialistische Mutualiteiten van 130 euro. De verzoekende partij verwijst naar stuk 6. En tenslotte geniet de referentiepersoon een netto, inkomensvervangende tegemoetkoming als persoon met een handicap van 3017,73 euro per jaar, ofwel 251,56 euro per maand. De verzoekende partij verwijst naar stuk 7. Zowel de tegemoetkoming in het kader van de Zorgkas als de inkomensvervangende tegemoetkoming als persoon met een handicap zijn niet belastbaar in de personenbelasting en dienen aldus ook niet aangegeven te worden in de belastingaangifte. Bijgevolg beschikt de referentiepersoon

over een gemiddeld maandelijks netto-inkomen van 1483,36 euro. Zij moet actueel over ten minste 1307,784 euro beschikken om te voldoen aan de voorwaarde van 'stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen' in de zin van de wet. Er moet dus worden vastgesteld dat de motivering van de bestreden beslissing niet als afdoende kan worden beschouwd.

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is, gelet op onderstaande bespreking

2.4. Artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"(...) Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij [actief werk zoekt; (...)]"

2.5. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een aantal documenten heeft bijgebracht met betrekking tot de inkomsten van de referentiepersoon om haar aanvraag te staven. Zij bracht documenten bij van de Socialistische mutualiteiten waaruit blijkt dat de referentiepersoon arbeidsongeschikt is sedert 18 september 2004 tot op heden, en dat zij op grond daarvan een uitkering genoot van hetzij 41,09 euro hetzij 41,92 euro per dag. Dit komt overeen met een maandelijks inkomen van tussen de 986,16 euro (februari 2013) en 1131,84 euro (oktober 2013) per maand. Het betreffende attest vermeldt uitdrukkelijk het volgende: *"De aangegeven bedragen zijn*

brutobedragen waarvan eventueel een bedrijfsvoorheffing, een afhouding voor een schuld bij de mutualiteit en/of bij een derde werd afgetrokken". Een tweede attest vermeldt eveneens dat de referentiepersoon sinds 18 september 2004 arbeidsongeschikt is, en dat zij in januari 2014 een uitkering kreeg van 1131,84 euro.

Uit voornoemde elementen van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten dat *"Uit de voorgelegde attesten blijkt (...) dat deze bedragen brutobedragen zijn; op basis van de voorgelegde documenten heeft onze dienst dan ook geen duidelijk beeld op het uiteindelijke netto inkomen van de referentiepersoon."*. De loutere bewering van de verzoekende partij dat het hier wel degelijk om netto-inkomsten gaat doet hieraan niets af.

2.6. Uit het administratief dossier blijkt verder niet dat de verzoekende partij de door haar bij haar verzoekschrift gevoegde documenten, namelijk de 'vereenvoudigde aangifte aanslagjaar 2014 – inkomsten 2013', het 'voorstel van vereenvoudigde aangifte aanslagjaar 2014 inkomsten van het jaar 2013', de brief van de zorgkas van 6 februari 2012 waaruit moet blijken dat de referentiepersoon 130 euro per maand ontvangt, en de brief van de FOD Sociale Zekerheid van 11 februari 2014, waaruit moet blijken dat de referentiepersoon 3018,73 euro per jaar ontvangt, aan het bestuur heeft overgemaakt. Minstens maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij dit wel gedaan heeft. Bovendien gaat het argument van de verzoekende partij dat zij niet de kans zou gekregen hebben haar aanvraag te actualiseren niet op. Zij deed haar aanvraag immers op 29 januari 2014, terwijl de bestreden beslissing werd genomen op 15 juli 2014. Zij had dus ruim de tijd dit wel te doen. Uiteraard kan men de verwerende partij niet verwijten bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening gehouden te hebben met elementen waarvan zij op het moment van de bestreden beslissing niet op de hoogte was of had kunnen zijn.

2.7. Tenslotte merkt de Raad op dat waar de verzoekende partij opwerpt dat het weigeren van de aanvraag diende afgewogen te worden tegenover de verblijfsduur, leeftijd, gezondheid, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België, en tegenover de bindingen met het herkomstland, zij zich beperkt tot het zeer summier aanhalen van deze elementen zonder in concreto hierop in te gaan. Met dergelijk vaag betoog slaagt zij er niet in afbreuk te doen aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing.

2.8. Uit voorgaande bespreking van het enig middel is gebleken dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten tot de weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij heeft de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk gemaakt.

2.9. Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

S. DE MUYLDER